

Попенко Анастасія Сергіївна,
студентка Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
Халапсіс Олексій Владиславович,
доктор філософських наук,
професор Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ХАРАКТЕРИСТИКА СУЧАСНИХ СУБКУЛЬТУР ТА ЇХ ВПЛИВ НА ТРАНСФОРМАЦІЮ ПОВЕДІНКИ МОЛОДІ

Сучасне українське суспільство весь час змінюється, трансформується через що виникає гостра необхідність розробки адекватних механізмів пристосування та соціалізації молодіжного середовища. У ході реформування української держави молодь, як різновид соціальної групи, зіштовхнулася з проблемами самореалізації, самовизначення, отримання якісної роботи тощо.

Молодь нерозривно поєднана із суспільством, тому гостро реагує на проблеми, які виникають в ньому. Тому певним порятунком для молоді є об'єднання у такі собі молодіжні субкультурні групи [1, с.113].

Впродовж останнього часу проблема молодіжних субкультур набула актуальності. Дане поняття неодноразово у своїх працях висвітлювали такі вчені, як І. Баєва, Е. Еріксон, С. Іконніков, Г. Коджаспіров, І. Кон, В. Лармін, С. Левікова, Ю. Лисенко, Л. Мардахаєв, А. Мудрик, С. Пальчевський, С.Сергеєв, В. Сорочинська, О. Столяренко, А. Шариков та ін.

На сьогоднішній день поняття субкультури характеризують як систему цінностей, установок, моделей поведінки і життєвого стилю певної соціальної групи (молоді), яка є цілісним утворенням у межах домінуючої культури. Вона є інструментом процесу самоідентифікації молодої людини, і, на думку Т. Парсонса, «вносить істотний внесок в молодіжну соціалізацію хоча б уже тим, що пом'якшує супроводжуючи її тертя».

Субкультура – один із головних факторів самоідентифікації особистості. Вона допомагає сформувати безліч якостей особи, які в майбутньому допоможуть молодій людині в соціалізації. Молодіжна субкультура в сучасному українському суспільстві посилює свій вплив на самоідентифікацію і формування цінностей, смислів, образів світу молодого покоління, які виникають і транслуються за допомогою внутрішньогрупової комунікації з системою цінностей, норм і значень.

Субкультура, володіючи нескінченним потенціалом варіантів становлення особистості, в сучасних умовах набуває значення пошукового механізму нових напрямків розвитку суспільства.

Формування субкультури здійснюється, як правило, під впливом таких чинників, як вік, етнічне походження, релігія, соціальна група чи місце про-

живання [2, с. 78].

Угруповання мають певні особливості, які значною мірою відмінні від загальноприйнятих. Вони мають незвичну для суспільства манеру спілкування, стиль одягу, специфічну поведінку, певний, інакший спосіб мислення та світосприйняття. Насамперед, молодих людей у субкультурах приваблює можливість демонструвати свою позицію в соціумі, формувати власну модель поведінки, яка може йти всупереч загальним правилам.

Існує поняття неформальних молодіжних організацій, як частини молодіжної субкультури: таких собі угруповань, які проповідують певну анти-соціальну ідеологію контексті молодіжної субкультури.

Дослідники виділяють ряд причин, які підштовхують молодих людей до вступу в дані угруповання:

1) відокремлення, автономізація, яка проявляється у прагненні до самостійності, незалежності, пошуку шляхів самореалізації;

2) молодь відчуває захист у всіх його проявах: психологічному, фізичному, моральному тощ.;

3) емоційне задоволення від групового спілкування, спричинене перебуванням впродовж довгого часу на самоті;

4) відвертість, чесність, щирість стосунків між членами групи;

5) можливість подолання внутрішнього конфлікту особистості та конфлікту в мікросоціумі, насамперед, у родині;

6) відсутність уваги й розуміння з боку батьків, друзів посилює вплив формальних і неформальних колективів на свідомість молоді;

Аналізуючи вищесказане, ми дійшли висновку, що молодіжні субкультури безперечно впливають на поведінку молодих людей, призводять до її трансформації, адже будь-яка, навіть найменша, зміна в соціальному житті впливає на свідомість людини і як в результаті на її поведінку.

Отже, молодіжні субкультури – особлива частина суспільної культури. Належність до тієї чи іншої неофіційної молодіжної організації компенсує особі негативне ставлення до себе, низький рівень самоповаги, неприйняття і нерозуміння з боку суспільства [3, с.6].

Зазвичай, перебуваючи в складі певної субкультури в кожного із його членів підвищується самооцінка, яка, можливо, до цього була досить пригнічена. Вагоме місце посідають зміни, що пов'язані з міжособистісними стунками молодих людей між один одним, чи з людьми старшого віку. Будучи учасником певної течії, молодіжна субкультура займає пріоритетне значення в житті людини.

З одного боку, молодіжні субкультури пропагують протест проти суспільства, його цінностей і авторитетів, але з іншої – саме вони покликані сприяти адаптації молоді до того ж суспільства. Людина, яка є учасником певної субкультури, стає з нею єдиним цілим. Вона приймає всі правила і закони нового суспільства, у неї змінюється система цінностей і з'являється новий погляд на світ.

Бібліографічні посилання:

1. Павелків В.Р. Молодіжна субкультура та її вплив на процес ідентифікації особистості. Збірник наукових праць РДГУ. Випуск 5, 2015. с 113-118.
2. Шевчук Ю. Молодіжна субкультура як складова формування особистості підлітків: позитивні та негативні аспекти. Нова педагогічна думка. 2014. № 3. С. 76-79.
3. Кривко Т.А. Підліткова субкультура: неформальні молодіжні об'єднання : методичний посібник для вчителів, психологів, батьків. Чернівці, 2003. 64 с.

Попов Вячеслав Жанович
доктор історичних наук,
професор Таврійського національного
університету імені В.І. Вернадського

ЗАРОДЖЕННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ В ПЕРІОД НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ 1917-1920 рр.

Весна 1917 року для міського населення України стала часом великих надій, періодом зростанням масового інтересу до політики. Тим сильнішим було розчарування. Вже восени 1917 р. панівним політичним настроєм серед городян стала апатія. Очікування, які не виправдалися, викликали недовіру до будь-якої влади. Необхідність постійної боротьби за фізичне існування позбавила вільних громадян вільної країни, що не відбулася, будь якої політичної зацікавленості. З весни 1919 р. припинилися всякі масові вуличні виступи – не тільки політичні, але й економічні. Їх замінили звичайні робочі страйки, виключно з матеріальним мотивуванням.

Протягом усієї революції та громадянської війни ставлення до влади у міського населення характеризувався трьома різними підходами. Людина або прагнула сама стати владою, чиї представники користувалися всіма можливими на даний момент пільгами; або зверталася до сьогоденної влади по допомогу у вирішенні своїх повсякденних проблем; або максимально дистанціювалася від влади, яка заважала зберігати звичний спосіб життя. Причому всі три варіанти поведінки простежувалися при будь-яких урядах.

Вирішення повсякденних проблем, яке було не під силу окремії людині, перейшло у ведення різних громадських формувань. Створення величезної кількості об'єднань міських мешканців пояснювалося, з одного боку, необхідністю для суспільства брати на себе функції державного управління, з іншого – потребою громадян у захисті, який забезпечувався різними колективами. Це були об'єднання за статевою, професійною, етнічною, національною, територіальною ознакою. Належність до будь-якої спільноти була умовою фізичного виживання, додавала людині впевненості та відносного спокою.

Питання, які вирішувалися громадськими організаціями, можна розділити на три групи. До першої належали допомога соціально вразливим верс-